మీ ఋణం తీర్చుకోలేను!

కుమారి ఎ.వి. శేషారత్నం

అతి కష్టంమీద కస్తూరిని చూసేందుకు అనుమతి సంపాదించాను. కటకటాల వెనుక నిస్సహాయంగా, రేగిన జుట్టుతో అస్తవ్యస్తమైన మాసిన చీరతో మోకాళ్ళలో తలదూర్చుకుని కూర్చున్నది మా కస్తూరే అని గుర్తుపట్ట డానికి చాల టైమే పట్టింది. నా కడుపులో పేగులు మెలి తిప్పినంత బాధ —

నా పిలుపుకు ఉలిక్కిపడి లేచిన కస్తూరి చూపు—పులిపంజాకు చిక్కి 'ప్రాణం పోవడం ఖాయం' అని తెలిసిన లేడికూన ఆఖరి చూపు అది. వారంరోజుల్లోనే కస్తూరిలో ఎంత మార్పు ? —

సెలయేటిలా పరుగులు తీస్తూ నన్ను పరుగులు పెట్టించే కస్తూరి —

ఒక్కక్షణం విసుగూ విరామం లేకుండా వసపిట్టలా వాగుతూ నాకు ఊపిరి సలపనివ్వని కస్తూరి —

ఫ్యాషన్ పేరుతో తనకి కావలసిన వస్తువులు దొరికేదాకా రోజులకి రోజులు నన్ను కాళ్ళరిగేలా తిప్పించి ముప్పతిప్పలు పెట్టి తను హైరానపడిపోయే నా మేనగోడలు కస్తూరి —

ఈ రోజు జైల్లో మాసినచీరతో—మూగ వోయిన వీణలా స్తబ్దంగా — ఈ ప్రపంచంలో సర్వస్వం కోల్పోయిన విరాగిలా అలా కూర్చుంటే — నాకు దుఃఖం కట్టలు తెగి పోతున్నా ఆమె ఇంకా బెంబేలెత్తిపోతుందని బలవంతాన ఆనకట్ట వేసాను.

కస్తూరీ ! —

నా రెండో పిలుపుకి — నిద్రలో లేచి నడు స్తున్నదానిలా కటకటాల దగ్గరకొచ్చి ఒక్క ఉదుటున ఉద్వేగంతో నా చేతులు పట్టుకుని మళ్ళీ అంతలోనే వదిలేసింది తప్పుచేసినదానిలా —

చేతుల్ని పదేపదే చూసుకుంటూ జైలు ఊచలకి తలకొట్టుకుంటూ బావురుమంటున్న ఆమె తలనిమురుతూ ఉండిపోయాను క్షణం సేపు.

కాని జైల్లో గడియారం కొట్టేసగంట — కాలం విలువ తెలుపుతూ నన్ను హెచ్చరించింది.

"ఏమైంది కస్తూరీ ! నాకేసి చూడు. నువ్వేం తప్పు చెయ్యలేదు. భయపడకు" —

పిచ్చిదానిలా నాకేసి చూసింది.

"ఎందుకు మావయ్యా ! నన్ను భ్రమ పెడతావు ? నాకు తెలుసు. నా జీవితం సర్వ నాశనమయిపోయింది. నేను . నేను ... హత్య చేసాను. నాకు శిక్ష..."

"అలా అనకు. నేను మంచి లాయర్‌ని పెడతాను"

"వద్దు ! నన్నిలా అనామకంగానే చచ్చి పోనీ ! నేనిక్కడిలా జైల్లో ఉన్నట్టు అమ్మా నాన్నలకి చెప్పకు. కస్తూరి ఆక్సిడెంట్‌లో చచ్చి పోయిందని చెప్పు. అందుకే నేను నీ అడ్రసిచ్చాను. అమ్మా వాళ్ళకి నా మొహం చూపించలేను."

కన్నీరు పొంగింది వరదలా.

"ఎందుకో చివరిసారిగా నిన్ను మాత్రం చూడాలనిపించింది. అందుకు నీకు ఉత్తరం వ్రాసాను. ఎంతో తెలివైనదానివని కదూ అనేవాడివి. చూసావా నా తెలివితేటలు బాహ్య ప్రపంచంలో దమ్మిడీకి చెల్లలేదు సరికదా నన్నొక హంతకురాలిని చేసాయి."

ఉన్నట్టుండి విరగబడి నవ్వింది కస్తూరి–

"ఏమిటి మావయ్యా గాంధీ శిష్యురాలినని కదూ ఏడిపించేవాడివి. శిష్యురాలిని చూసి గాంధీజీ ఎలా నవ్వుతున్నాడో చూసావా ?" — నిలదీస్తున్నట్టు వేలుపెట్టి అక్కడి ఫొటో చూపించింది కస్తూరి.

దేశానికి అహింసా సిద్ధాంతంతో స్వాతంత్ర్యం సంపాదించి పెట్టాననే ఆనందంతో నవ్వుతున్న మహాత్ముని ఛాయాచిత్రం నిలువెత్తున — జైలు గోడలకి అతుక్కొనిఉంది — అది —

ఈ దేశంలో అభాగ్యులైన రక్షణలేని ఆడవాళ్లని — వాళ్లని తోడేళ్లలా వెంటాడుతున్న కాముకులను రక్షిస్తూ రక్షించవలసిన చేనును మేసేస్తున్న కంచెను నిస్సహాయంగా చూస్తూ — "నేను పుట్టిన దేశం ఇదా ?"అని బిత్తరపోతూ నవ్వలేక నవ్వుతున్నాడుమహాత్ముడు

ఒక చెంపను కొడితే వేరొక చెంపను చూపాలనే సిద్ధాంతానికి చిన్న వయస్సైనా — మనసా వాచా అంకితమైన కస్తూరి హత్య చేసిందంటే నేనేకాదు, ఆమెను తెలిసిన ఎవరూ నమ్మరు.

మెల్లి మెల్లిగా బుజ్జగించి, మధ్యలో ఓదారుస్తూ కస్తూరిద్వారా జరిగిన విషయాన్ని బలవంతాన చెప్పించడం బ్రహ్మతరమే అయింది నాకు. ఆమె కథనం విన్న నేను అచేతనంగా జైలు వార్డెన్ హెచ్చరించేవరకూ అలాగే ఉండిపోయాను.

* * *

"మావయ్యా !"

లోకజ్ఞానంలేని చదువు ఎందుకూ పనికి రాదని తెలిసింది ఆ రోజే.

ఆడదాన్ని భోగవస్తువుగా, చరాస్తిలో భాగంగా భావించే సమాజంలో సగం జనాభాకు స్వేచ్ఛ లేదనే చెప్పాలి.

సూర్యాస్తమయమవుతోంది.

పుడమితల్లిని ఒంటరిగా వదలి వెళ్లాల్సి వస్తున్నందుకు బలవంతాన దుఃఖాన్ని దిగమ్రింగుతూ ముఖాన్ని ఎఱ్ఱగా చేసుకుని దిగులుగా పశ్చిమంలోకి క్రుంగిపోతున్నాడు లోక రక్షకుడు.

చీకటి పడుతూంటే — దుష్టశక్తుల విజృంభణకు నిరసనగా రణగొణధ్వని చేసుకుంటూ సమ్మెచేస్తున్న కార్మికుల్లా గుంపులు గుంపులుగా గూళ్లకి తరలిపోతున్నాయి పక్షులు.

కొత్తగా ఎగరడం నేర్చుకున్న పిట్ట ఒకటి దారితప్పి — మిగిలిన పక్షులు — తనవాళ్లు కనబడక — కొట్టుమిట్టాడుతూ ఆవేదనగా ఒంటరిగా ఆకాశంలో అటూ ఇటూ అలంగం తిరుగుతోంది.

ఆ పిట్ట స్థితికీ, నాకూ ఏమీ తేడా లేదనిపించింది.

చేతిలో చిన్న సూట్‌కేస్‌తో నరసంచారం లేని ఆ చిన్నస్టేషన్‌లో కనుచీకట్లో ఒంటరిగా దిగులుగా నిలబడిపోయాను నేను.

"ముందు జాగ్రత్త లేనివాళ్ల గతి ఇంతే" అన్నట్టు నిరసనగా చూసి నా ఖర్మానికి నన్ను వదిలేసి ఒక్క ఉదుటున బయలుదేరిన రైలు ఆఖరిపెట్టె కనిపించేదాకా చూస్తూండిపోయాను.

నా భయాన్ని కనిపెట్టినట్టున్నాడు ఆ పోర్టర్. అనునయంగా —

"బయంలే. బస్సు టేసన్‌కాడ దింపుతా పద" — అంటూంటే అతని భాష, ఆ ఏకవచన ప్రయోగం కర్ణకఠోరంగా అనిపించినా, మరో గత్యంతరంలేక అతన్ననుసరించాను.

"గుంటూరుకు డైరెక్టుగా పోయే బండి ఎన్నిగంటలకుందో తెలుసా ? — ఇంకా ఆశ చావలేదు నాలో.

"అయ్యో ఇపుడేందమ్మా ! రేతిరి తొమ్మిదిన్నరకే. అదీ సజావుగా వస్తదో లేదో ఆడికెరిక" పైకి చూపించాడు.

ఇంక ఈ రోజుకి గుంటూరు చేరే ఆశకి నీళ్లొదిలేసాను. ఒకవేళ కరెక్టుగా ట్రైన్ వచ్చినా అది అక్కడకు చేరేసరికి ఏ అర్ధరాత్రవుతుందో —

"అర్ధరాత్రి" అనుకోగానే రాజ్యం ఉత్తరం గుర్తొచ్చింది.

"కస్తూరీ ! రోజు రోజుకీ మా వూళ్లో పరిస్థితి మరీ అధ్వాన్నమయిపోయిందే. చీకటి పడ్డాక మా వూరెవ్వడూ రాకు సుమా ! నువ్వసలే 'ఎక్స్‌పరిమెంట్' పక్షివి, పైగా అమాయకురాలివి.

రాత్రి పన్నెండుదాటి ఈ ఊళ్లోఆడవాళ్లు ఒంటరిగా కనిపించారంటే వెళ్తున్న పనికి సరైన ఋజువు చూపించలేకపోతే — ఛ — మరి అడక్కు. పోలీసుల ఎంక్వయిరీకి ప్రాణంపోతుంది. ఒకసారి నేనే అనుభవించాను. అమ్మకి సీరియస్‌గా ఉందని వెళ్లిన నేను — తెల్లారేసరికి మళ్లీ ఆఫీసుకి హాజరవ్వాలనే కంగారులో రాత్రికి రాత్రి దిగబడాల్సి వచ్చింది. ఆ రోజు నా అదృష్టం బాగుండబట్టి బతికిపోయాను. గేట్లో టికెట్ కలెక్టర్ లేకపోబట్టి రైలు టికెట్టు నా దగ్గరే ఉండిపోయి, అదీగాక ఆ పోలీసుతో కాస్త ముఖ పరిచయం ఉంది కనుక అవమానంనుండి బయటపడ్డాను. అయినా ఎందుకొచ్చిన గొడవగానీ నువ్వు రాత్రిపూట రాకు తల్లీ ! — నా కొంపలో రిసీవ్ చేసుకునేందుకు మగదిక్కుకూడ లేదు. పగలైతే నేనే స్టేషన్‌కొస్తాను. రాకపోయినా నీ దగ్గర అడ్రసుందికనుక ఈజీగా ఇల్లు పట్టుకోగలవు. నువ్వే ముందు వ్రాయి."

ఒకే కంచం ఒకేమంచంగా బ్రతికి ఉద్యోగాల మూలంగా చెరోమూలకీ విసిరేయబడ్డ రాజ్యాన్ని నాలుగేళ్ళ తర్వాత కలుసుకోబోతున్నా కదా — సస్పెన్స్‌గా వెళదామని నేనిలా ఊరుగాని ఊర్లో చిక్కుకుపోయి — ఇల్లు చేరతానో లేదోననే సస్పెన్స్‌లో పడ్డాను.

నోట్లో నాలుగింగ్లీషు ముక్కలున్నాయి. దేశమంతా చుట్టేయగలననే పిచ్చి అహంకారంతో బాబ్జీ సెలవుపెట్టి వస్తానన్నా అంత చిన్నవాడు 'నన్నూ నా చదువునూ ఘోరంగా అవమానించడమేమిట'ని వద్దు పొమ్మన్నాను.

పొద్దెక్కిపోతే రాజ్యం ఊళ్ళో ఇల్లు దొరక్క అవస్థ పడతావేమోనని అన్నమైనా పెట్టకుండా రైలుకి నన్ను తరిమేస్తూ అమ్మ—

"ఇల్లు దొరక్కపోతే తిరుగుబండిలో వెంటనే వచ్చెయ్. ఆడపిల్లవి ఊరుగాని ఊళ్ళో ఇబ్బంది పడిపోతావ్"–నాలుగేళ్ళబట్టి పరాయి ఊళ్ళో ఒక్కతెనూ ఉద్యోగం చేస్తున్నానన్న విషయం మర్చిపోయి జాగ్రత్తలు చెప్తోంటే ఆవిడ అమాయకత్వానికి నవ్వుకున్నానుగాని ఆడ మనసు హెచ్చరికను గుర్తించలేకపోయాను — విధి పగబట్టి ఆ రోజు నన్నుచూసి నవ్వుతుందనుకోలేదు—

బయలుదేరిన గంటకే చెడిపోయిన ఇంజన్‌ను చూసి రైల్వేమీద రిట్ వెయ్యాలన్నంత కోపం వచ్చింది నాకు. కాని కలికాలం ! కోపానికే గనుక శక్తి ఉంటే రోజూ లేట్‌గా వచ్చే రైళ్ళమీద — పనులు పాడయి లబోదిబోమనే లక్షలాది జనం కురిపించే కోపాగ్నికి రైళ్ళు ఎప్పుడో మాడి మసయ్యేవి.

నేనెంత చిరాగ్గా ఎఱ్ఱగా చూసినా ఇంజన్ బాగవలేదుసరికదా ఇదిగో అదిగో అంటూ మరో పెద్దస్టేషన్నుంచి ఇంకో డొక్కు ఇంజన్‌ను తెచ్చి రైలును కదిల్చేసరికి మరో మూడుగంటలకి తక్కువ పట్టలేదు.

ఈలోగా కంపార్టుమెంటంతా పసిపిల్లల ఏడ్పులతో గోలగోల. మరో ట్రైన్ ఎక్కుదామన్నా ఆ దిక్కుమాలిన స్టేషన్‌లో ఏ ట్రైనూ ఆగలేదు. అయినా ఇది కదుల్తుందేమోననే ఆశ.

ఆ రోజెందుకో రైలు బాగా రద్దీగా ఉంది. చిరాగ్గా ఉంది నాకు. దానికితోడు మురికి కంపు కొడుతున్న గుడ్డల్తో చీదరగా చింపిరి జుట్టుతో ఎదురుగా నుంచున్న ఆ స్త్రీని చూస్తే మరీ కంపరమెత్తుతోంది. అన్ని గంటలూ నిలువుజీత మిచ్చినట్టున్న స్థితికి జాలి కలిగినా, ఎత్తుకున్న కుర్రాడి ముక్కు సముద్రంలా అయిపోతున్నా పట్టించుకున్నట్టులేదు. వాడు ఎగబీల్చిన చప్పుడు వినబడినప్పుడల్లా డోకు వచ్చినంత పనయ్యేది నాకు. నాకు తెలుసు ఆ రిజర్వేషన్ కంపార్టుమెంటులో ఎంతోమందిలాగే ఆమెకూడా టికెట్టు

మీ ఋణం తీర్చుకోలేను

లేకుండా ప్రయాణం చేస్తోంది. రైల్వేకి నష్టం వస్తోందంటే ఇలాంటి వాళ్ళే కారణం.

నష్టమయిన బైసుతో తనకేం నిమిత్తం లేనట్టు రైలు వయ్యారంగా కావ్యాల్లో కథా నాయికలా ఊగుతూ విజయవాడ చేరేసరికి నాలుగయిపోయింది.

ఆ ఊరు మీదుగా వెళ్ళడం అదే మొదటి సారేమో నేనా స్టేషన్ అందచందాల్నాస్వాదిస్తూ నా కొంప ముంచుకున్నాను. నేను కూర్చున్న కంపార్టుమెంట్‌ను డిటాచ్ చేస్తుంటే అదేమంత గాభరాపడాల్సిన విషయంగా తోచలేదు. పైగా అనవసరంగా గాభరాపడి ఆ నాగరీకుల మధ్య నా చదువును అవమానపరచదలుచుకోలేదు.

కాని రైలు మాత్రం నన్ను దారుణంగా అవమానించేసి ఆ దిక్కుమాలిన ఊళ్ళో పడేసింది.

అప్పటిదాకా రైలు కదిలిన దగ్గర్నుండి ఆ రూట్‌లో సంధ్యాసమయంలో ప్రకృతి అందాలకు పరవశించిపోతున్న నా మనసు గంట గడిచినా గుంటూరు రాకపోవడం— పైగా ఏవో తెలియని స్టేషన్ల పేర్లు కదిలిపోతుంటే ఉలిక్కిపడింది.

అప్పటిదాకా అందంగా కనిపించిన ప్రకృతి — నా పాలిట శాపంలా నన్ను మింగడాని కొస్తున్నట్టు. కనిపించింది. నా చదువును చట్టుబండలు చేసిన అవివేకాన్ని తిట్టుకుంటూ కండక్టర్ వైపు పరిగెత్తాను.

చదువుకున్నట్టున్న నా రూపురేఖలకు నన్నేమీ అనలేక జాలిగా మాత్రం చూసి 'వచ్చే స్టేషన్‌లో దిగిపొండి లేదా హైదరాబాద్ వరకూ పోవాలి. విజయవాడలోనే అడగలేకపోయారా — పైగా చదువుకున్నవాళ్ళలా కనిపిస్తున్నారు' — చెళ్ళుమని తగిలింది నాకు.

అటూ ఇటూ చూసాను. ఆ చింపిరి జుట్టామె ఎక్కడో దిగిపోయినట్లుంది. 'అలాక్కనిపించినా నా అజ్ఞానానికి జస్టిఫికేష నుండేది' అనిపించింది.

'ఇదేనమ్మా బస్ స్టేషన్, బయపడక మీ ఊరెల్లిపో' - నన్ను బస్టాండులో దింపమన్న కండక్టర్ మాటల్ని తూచ తప్పకుండా ఆచరించి స్వామిభక్తి పరాయణుడైన హనుమంతుడిలా వెళ్లిపోయాడు పోర్టర్.

అది పెద్దదీ చిన్నదీ కాని ఊరు. బస్టాండుకి నడుస్తున్నంతసేపు 'దగ్గర త్రోవ'ని తుప్పం వెంట నడుస్తున్నంతసేపు పోర్టర్ననుమానిస్తూనే వచ్చాను. ఈ రోజుల్లో జరుగుతున్న మోసాలు వింటూంటే ఎవరిని నమ్మాలో అర్థంకావడంలేదు.

ఆ బస్టాండును చూసి నా కళ్ళు తిరిగాయి. ఎక్కడబడితే అక్కడ గోతులు, బురద, నీళ్ళతో పరమ ఛండాలంగా ఉంది. 'ఆఫీసు' అని బోర్డున్న అక్కడి పాకలో బీడి తాగుతూ ఠీవిగా కూర్చున్న ఓ ముసలి శాల్తీ— ఏదో దివ్య భవంతి ఓనర్‌లా కొయ్యకుర్చీమించి పాలిస్తున్నాడు.

ఆ రాత్రి గుంటూరుచేరి రాజ్యం వర్ణించిన ప్రమాదంలో పడడంకంటే ఎలాగో విజయవాడ చేరుకుంటే అక్కడ సీత పిన్నిగారింట్లో రాత్రి కుండిపోయి తెల్లారి గుంటూరు పోవచ్చునమకుని విజయవాడ పోయే బస్సు ఎన్నింటికుందో ఆ ముసలాయన్ని — ఇష్టంలేకపోయినా అడగాల్సి వచ్చింది.

అక్కడి మాట తీరుకి భిన్నంగా ఉన్న నన్ను ఆ ప్రాంతంకాదని పోల్చేసి ఎగాదిగా చూసాడా శాల్తీ. చిరాకేసినా 'తనదికాని చోట' అని నోరు మూసుకున్నాను. చెప్పావద్దా అను కుంటూనే — మళ్లీ అలాంటి అహంకారంతో ఆ చీకట్లో ఇబ్బంది పడడం ఇష్టంలేక క్లుప్తంగా నా పరిస్థితి చెప్పాను. ఆ పాక తాటాకులు నాలుగూ ఎగిరిపోయేలా నవ్వాడు. అక్కడ కింద కూర్చున్న గోచీలవాళ్ళు నాకేసి అమాయకంగానే చూస్తున్నా మండిపోయింది నాకు. అయినా తప్పదు. తొమ్మిదింటిదాకా బస్సులేదు.

అరగంటకోసారి ఆ ముసలాయన నే కూర్చున్న చెక్కబల్ల దగ్గరకొచ్చి 'కాఫీ కావాలా

డీలక్స్‌వారి రక్తాక్షి సం॥ర

కానుకలు

డాక్టరుగారి భార్య [డైరెక్టు నవల]	కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు	20-00
జాలిలేని జాబిలి	,, ,,	15-00
హారతి	,, ,,	12-50
వెన్నెల తీరాలు	,, R. సంధ్యాదేవి	20-00
బ్రహ్మ ముడి	,, B. ప్రసన్న లక్ష్మి	16-00
మోహన రూపం	,, మాదిరెడ్డి సులోచన	15-00
అమృత కలశం	,, ,,	15-00
భగవద్గీత-బైబిల్-ఖురాన్ [ప్రబోధములు]	ధూళిపాళ రామమూర్తి	20-00

అందరికీ అందుబాటులో నుండి అలరించుచున్న

కాశీమజిలీ కథలు 12 భాగములు 240-00

(మొత్తం సెట్టుగా గాని విడివిడిగా గాని లభించును.)

డీలక్స్ పబ్లికేషన్స్,

ఏలూరు రోడ్ : : విజయవాడ-2.

ఆపరేషను, ఇతర వైద్య చికిత్సలతో నిరాశచెందిన సోదర, సోదరీ మణులు అనేకులు మా సలహాలచే సంతానవంతులయి ఇచ్చిన యోగ్యతాపత్రములు గలవు.

మీకు బేబి/బాబు కావాలా

స్త్రీ, పురుష వంధ్యాదోష నివారణా నిపుణులు.

వివరములు ఉచితం

పోస్టు ద్వారా చికిత్స గలదు.. ఈ మాస ములో స్వయముగా సంప్రదించుటకు

— తెనాలి —

గురువారం, ఆదివారం } మధ్యాహ్నం- గం. 12-00 నుండి సాయంత్రం- గం. 5-00 వరకు

— విజయవాడ —

మంగళవారం, బుధవారం, శనివారం } మధ్యాహ్నం గం. 12-00 నుండి సాయంత్రం గం 5-00 వరకు

శ్రీనాగార్జున మూలికా కుటీరం

రైల్వేస్టేషనురోడ్డు, రామాలయంవీధి, తెనాలి. 522 202.. * 2వ లైను కేదారేశ్వరపేట విజయవాడ. 520 003..

పోడా కావాలా' అంటూంటే కీడును శంకించి నా మనసు వణికిపోయింది. అక్కడున్నవాళ్లంతా ఇంచుమించుగా ముందు బస్సుల్లో వెళ్లిపోయారు. కారాకిల్లీ నములుత్తూ ఊస్తూ ఉన్న ఒక్క ఆడదానిమీద నాకు సదభిప్రాయం కలగలేదు సరికదా ముసలాయన, ఆ స్త్రీ ఉండుండి నాకేసి చూసి మాటాడుకుంటుంటే, వినిపించిన ఒకటి రెండు మాటలూ ఆ యాసకి అర్థంకాక — వాళ్లు నామీద కుట్రపన్నుతున్నట్లనిపించింది.

మళ్లీ పలకరించిన ముసలాయనకి ఈసారి నా ముఖంలో చిరాకు ప్రస్ఫుటంగా కనిపించి నట్టుంది — జంకుతూనే అన్నాడు.

''డూటీ అయిపాయె ఈ బస్సులో పోతన్నా. విజయవాడ పోయేందుకు బాగా పొద్దుపోతుంది కాపీ తాగు బయపడక'' అంటూ దుమ్ము రేపు కుంటూ ఆగిన బస్సులో ఎక్కేసాడు. నా కళ్లలో నీళ్లు తిరిగాయి. తల్లినుండి తప్పిపోయిన లేగదూడలా ఉన్న నా కోసమే మరో అరగంట కూర్చున్న ఆ ముసలాయనకి అప్రయత్నంగానే చెయ్యూపాను.

కదిలిపోతున్న బస్సులోంచి తలకాయ బయటపెట్టి 'బోర్డు చూసి బస్సెక్కు' అంటూంటే ఈసారి నేనేమీ అవమానం ఫీలవ లేదు — వచ్చీరాని మాటల్తో గొప్పలు చెప్పే కొడుకు మాటలకి మురిసిపోతున్న కన్నతండ్రి హెచ్చరిస్తున్నట్లుందది.

అప్పటి నా స్థితికి నామీద నాకే చెప్పలేనంత జాలి కలిగింది. చిన్నప్పట్నుంచీ పదిమందున్న కుటుంబంలో పెరిగి, ఉద్యోగపుటూళ్లో కూడ పది కుటుంబాల లోగిట్లో నిర్భయంగా బ్రతుకు తున్న నేను — బస్సు రావడం ఆలస్యం అవు తున్నకొద్దీ ఆ చీకట్లో అనుమానాస్పదమైన ఆ ఆడలోడుతో ఆ పాకలో నరకం అనుభ వించాను. అప్పుడు ఆ క్షణంలో నా భయం పోగొట్టి నన్ను సురక్షితంగా ఇల్లు చేర్చినవాళ్ల ఋణం ఈ జన్మకి తీరదు. కానీ ఆ క్షణంలో నన్నాదుకునే వాళ్లేరీ ? అప్పటిదాకా జీవితంలో ఎప్పో మెట్లెక్కి ఏదో గొప్ప పనిచేసి సంఘ సేవ పేరుతో ఎందరినో ఉద్ధరించి ఏదో బావుకోవాలనే గొంతెమ్మ కోరికలున్న నేను — ''ఈ రాత్రికి కేవలం తలదాచుకునే సురక్షిత మైన చోటు దొరకడం కంటే జీవితంలో మరేం కోరుకోనని'' మనసారా భగవంతుడిని — కనిపించ కుండా పారిపోయిన — నాలాగే తప్పిపోయిన దేవుడిని కోరాను.

ఆడదానికి సురక్షితమైన చోటు ఈ దేశంలోనే లేదని నా కప్పటిదాకా తెలీలేదు.

చెడిన బస్సయితే వచ్చింది కానీ ఆ రోజుకది బయలుదేరదని అక్కడే తల దాచుకుంటుందని తెలిసి నాప్రై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

కారాకిల్లీ ఆడది కండక్టరుతో నవ్వుతూ మాట్లాడుతుంటే వాళ్లిద్దరూ కలిసి నన్నన్యాయం చేస్తారేమోననే భయంతో ఆమెను సాయం అడగడం విరమించుకున్నాను. ఆమె కూడ నన్నేదో అడగబోయి నా కళ్లలో కనిపించిన భావానికి కాబోలు జంకి ఆ చీకట్లో ఒక్కతే నడుచుకుంటూ పోయింది.

ఆ ఊళ్లో పోలీసు స్టేషన్ ఎక్కడుందో ?

పేపర్లలో రోజూ చదివే వార్తలు నాలో భయాన్ని రెట్టింపు చేసాయి. కానీ ఎలా ? ఆ బస్టాండులో రాత్రంతా గడపడం అసాధ్యం — ప్రమాదం.

కిళ్లీకొట్టు దగ్గర నలుగురు జులపాలవాళ్లు విలన్లల్లా — ఉండుండీ నాకేసి చూస్తూ గుసగుసలు పోతూంటే ఏడుపొచ్చినా బలవంతాన దిగమింగి ఉపాయం ఆలోచించాను.

చిన్న మెరుపు మెరిసింది.

గుండె చిక్కబట్టుకుని ఆ ఆఖరి అస్త్రాన్ని ప్రయోగించాను. బెడిసికొట్టకపోతే —

''ఎస్. ఐ. గారిల్లు ఎక్కడో చెప్తారా ?''

ఇద్దరు వెనకడుగు వేసారు.

''జనార్దన్‌గారా ? ఇక్కడికి మైలుండది. ఏమవుతావు వారికి ?''

''ఆయన మా బాబాయి. నా ఉత్తరం అంది ఉండదు. బస్టాండుకి వస్తారేమోనని ఇంతదాకా చూసాను. నన్ను వారింటికి కొంచెం దిగబెడతారా ?''

నలుగురూ చెవులు కొరుక్కున్నారు. వాళ్లేం కూడబలుక్కున్నారో నా కర్థంకాలేదు. కానీ ఓ బక్క రిక్షా ప్రాణిని ఎంచి నన్నారిక్షాలో కూర్చోబెట్టారు.

భగవంతుడిమీద భారంవేసాను. మనిషికి ఆఖరి మజిలీ అదే. అన్ని అస్త్రాలు విఫల మయ్యాక ''త్వమేవ శరణం'' తప్పదు.

వాచీ చూసాను.

పదిన్నరవుతోంది. ఏవో సందులు గొందు ల్లోంచి పోతోంది రిక్షా. ఓ క్షణం నేనెక్క డున్నానో నాకర్థంకాలేదు.

నా జీవితం దిక్కూ దివాణంలేని ఆ ఊళ్ళో అంతం కావాలని రాసిపెట్టి ఉంటే ఆపడం ఎవరితరం ?

ముందు రిక్షాలాగుతున్న బక్క ప్రాణం—

వెనుక యమకింకరుల్లాంటి నలుగురు విలన్లు.

అర్ధరాత్రి—ఒంటరిగా ఆ చీకట్లో చల్ల బడిపోతున్న శరీరంతో — నాలుక పిడచగట్టుకు పోతుంటే ప్రాణాల్ని గుప్పెట్లో పెట్టుకుని అలా వెళ్తున్నాననుకుంటేనే నా గుండె ఇప్పుడో, క్షణంలోనో ఆగి పోతుందనిపించింది.

'స్త్రీ అబలకాదు, సబల శక్తి స్వరూపిణి' అంటూ ఈ దేశంలో ఎందరు ఎంతగా గొంతులు చించుకుని బల్లలుగుద్ది అవస్థ పడుతున్నారో నాకు తెలియదుకాని—స్త్రీ దౌర్భాగ్యానికి ఈ క్షణంలో ప్రతినిధినయిన నేనేమై పోతున్నానో అంతుబట్టడంలేదు.

వెనుక వస్తున్న వాళ్లేం అమాయకులు కారు నేను ఎస్. ఐ. బంధువునని నమ్మడానికి. నమ్మనట్టు వాళ్లముఖాలే చెప్తున్నాయి. మరి నన్నెక్కడికి, ఏం చెయ్యడానికి తీసుకుపోతున్నారో— భగవాన్—

ఇటీవల గుంటూరు హిందూ కళాశాల హిందీ విభాగంవారు ఏర్పాటు చేసిన 'హిందీ సెమినార్'లో డా. భాను పాల్గొన్న సందర్భంగా తీసిన చిత్రం. ఫొటోలో కళాశాల పాలకవర్గం కార్యదర్శి శ్రీ మాధవపెద్ది రాధాకృష్ణమూర్తి, శ్రీ ఎస్. కె. సిన్హా, శ్రీ జి.కె.ఎస్.ఆర్.కె. శర్మ, డా. భాను గార్లని చూడవచ్చు.

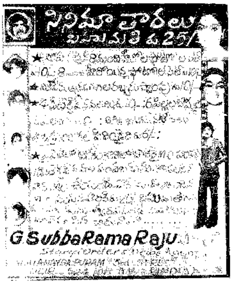

డా॥ వి. వి. కె. రావ్, B.A.

వైద్య విద్వాన్, వైద్యాచార్య, సెక్స్ స్పెషలిస్ట్

వివాహము వాయిదా వేయ నవసరం లేదు. హస్త ప్రయోగం, నరముల బల హీనత, శీఘ్రస్కలనము లకు ఆయుర్వేద చికిత్స. పోస్టుద్వారా చికిత్స కలదు.

రావూస్ క్లినిక్

టి బి. రోడ్, తెనాలి.

ఫోన్ : 3700 & 4010.

గొప్ప అవకాశం

ఫొటోగ్రఫీ, కలర్ ఫొటోగ్రఫి మరియు స్క్రీన్ ప్రింటింగ్

పూర్తి సాంకేతిక విజ్ఞానాన్ని సులభమైన పద్ధతిలో నేర్చుకొనండి. పోస్టుద్వారా ఇంగ్లీషు లేదా హిందీ లేదా తమిళంలో నేర్పబడును. ప్రాస్పెక్టసుకొరకు వ్రాయండి.

KALAIMATHI NILAYAM

Nanjai thalaiyur-639 204.
TAMILNADU.

డా. కె.యల్. నారాయణ

వైద్యవిద్వాన్, వైద్యాచార్య

చర్మవ్యాధులకు, స్త్రీల వ్యాధులకు, పక్షవాతం, సుఖ వ్యాధులకు, సెక్సు, నరముల బలహీనతలకు, ఆయుర్వేద చికిత్స.

పోస్టుద్వారా చికిత్స కలదు.

లక్ష్మీ కుమారి క్లినిక్,

మెయిన్ రోడ్, తెనాలి.

మీ ఋణం తీర్చుకోలేను

వంతెనమీంచి పోతోంది రిక్షా. అటూ ఇటూ నల్లగా సాగిపోతున్న ఆ నదిపేరేంటో నాకు తెలీదుకాని ఆ క్షణంలో అది నాకంటికి పవిత్ర నదీమతల్లిలా గోచరించలేదు. ఆ ఊరి పాపాలకు ప్రతినిధిలా ఉంది. అందుకే దానిమీంచి వస్తున్న చల్లగాలి నా చెమటను ఆర్పలేకపోయింది.

వీళ్లచేతుల్లో అమానుషంగా చచ్చేకంటే గభాలున అందులో దూకితే ??? దూకేలోగా వెనుకవాళ్లు నన్ను పట్టుకుంటే ?—

గతజలసేతుబంధనమే అయినా ఎంత తెలివి తక్కువపని చేసాను ? ఉన్న ఒక్క ఆడ తోడునూ అనుమానించి వదులుకున్నాను. ఆ రాత్రి ఆమె నన్ను ఏ గూండాలకు అమ్మేస్తుందోనని భయపడి స్వయంగా వీళ్ల చేతుల్లో ఇరుక్కున్నాను.

'అదే జనార్దన్ గారిల్లు'—

లావుగా ఉన్నతని గొంతు గరగరలాడింది. నా మనసు క్షణంపాటు ఆనందంతో నాట్యం చేసింది.

రిక్షావాడు గూర్ఖాని లేపి లోపలికి కబురు చెయ్యడంగాని, నిజంగానే నా పాలిట దేవుడిలా జనార్ధన్‌గారు — ఏభయ్యేళ్ల దృఢ శరీరంతో బయటకు రావడంగానీ నాకు నమ్మశక్యం కాలేదు చిన్న దగ్గుతో వెంట ఆయన భార్య కాబోలు బయటకు వచ్చి నన్ను పరీక్షగా చూస్తూంటే అప్రయత్నంగానే నన్నా యిల్లు చేర్చిన వెనుక నలుగురికీ చేతులు జోడించాను.

అయోమయంగా చూస్తున్న ఆ పోలీసధికారికి క్లుప్తంగా నా స్థితి తెలియజేసాను. ఆయన భార్య నా వణికిపోతున్న చెయ్యి పట్టుకుని దగ్గరకు తీసుకునేవరకు చివురుటాకులా కంపిస్తూనే ఉన్నాను.

ఆమె కళ్లలో దయ — జాలి వరదలా ప్రవహించాయి.

యాదాలాపంగా బయటకు చూసిన నాకు ఆ నలుగురూ తల వంకిస్తూ అప్పుడే వెనుతిరగడం కనిపించింది.

అంటే వాళ్ళూ నమ్మలేదన్నమాట.

ఈయన కాదు పొమ్మంటే బయట నా పరిస్థితి ? ? ?

ఆ రాత్రి కన్నతల్లికంటె మిన్నగా ఆదరించిన ఆమె ఋణం ఈ జన్మలో తీరదు. అప్పటిదాకా ఎంతో ఉద్వేగాన్ని అనుభవించిన నా బలహీనమైన గుండె ఆగిపోలేదంటే ఆమే కారణం.

తినేందుకు అరటిపళ్లు, మజ్జిగ ఇచ్చి భయంచాటున అప్పటిదాకా అణగారిపోయి అప్పుడే విజృంభించిన నా ఆకలిని చల్లార్చింది. ఆమెకి ఏమీకాని నామీదంత అవ్యాజానురాగం ఎందుకు కలిగిందో నా కిప్పటికీ తెలీదు.

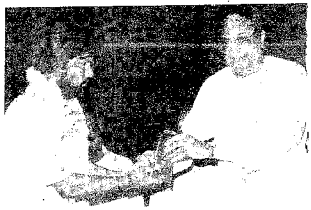

కిన్నెర ఆర్ట్ థియేటర్స్(హైదరాబాదు)వారు ఇటీవల నిర్వహించిన ఘంటసాల వర్ధంతి సందర్భంగా మిమిక్రీ కళాకారుడు శ్రీ చిల్లర సుధాకర్‌ని సత్కరిస్తున్న డా. సి. నారాయణ రెడ్డి గారిని చిత్రంలో చూడవచ్చు.

'నీకేం భయంలేదు. ఉదయం గుంటూరు పోదువులే' — వెన్ను తట్టిందావిడ.

'ఏం ఆడపిల్లలో ? ఇంకా ఈ అమ్మాయి తెలివిగానే వ్యవహరించింది' — జనార్ధన్‌గారి మాటలకి ప్రాణం లేచొచ్చింది.

దగ్గుతో ప్రాణం కడబట్టిన ఆమె నన్నాగదిలోనే పడుకోమని సైగచేసి వెళ్లిపోయింది. నాపమీద పడుకున్న నేను — నన్నే గిల్లి చూసుకున్నాను కలా నిజమా అని —

కాని భగవంతుడికి ఆ ఇల్లాలికి నేను మొక్కిన మొక్కులింకా పూర్తికానే లేదు. అలసటతో కన్ను మూద్దామనుకుంటుండగానే అర్ధరాత్రి ఆ గదిలోకి ఎర్రటి కళ్లతో గుప్పుమన్న వాసనతో ప్రవేశించిన జనార్ధన్‌ను చూసేసరికి తెలిసింది నేను చిక్కుకున్నది పులి బోనులోనని — జనార్ధన్‌ది పులివంజా అనీ —

నా కళ్లకు పట్టిన మైకం వదిలిపోయింది.

నా కంత పిచ్చిబలం ఎలా వచ్చిందో నాకే తెలియదు. అప్పటిదాకా ఆవరించిన విస్తృతత్వ ఎగిరిపోయింది.

అంతే — ఆరడుగుల మనిషిని బలవంతాన విదిల్చి అతని చేతిలోని సీసానే పగలగొట్టి దానితోనే హత్య చేసాను.

జరుగుతున్న గొడవకు పిల్లలతో పరిగెత్తుకొచ్చిన ఆమె — ఆయన భార్య స్పృహతప్పి పడిపోయింది.

* * *

కటకటాల వెనుక కూలబడిపోయింది కస్తూరి. చిక్కిపోయిన ఆమె చేతుల్లో నా చేయి. కస్తూరి వణికిపోతోంది. ఆమె కళ్ల ముందింకా ఆ దృశ్యం కదలాడుతున్నట్టుంది.

కస్తూరి నాకు దక్కాలంటే ?

చాలరోజుల తర్వాత కస్తూరి విడుదల యింది. రైల్లో నా చేతుల్లో వాలిపోయి భోరుమంది కస్తూరి.

"ఆకలి తీర్చి అక్కున చేర్చుకున్న ఆ అన్నపూర్ణ ఋణం తీర్చుకుందామనుకున్నాను మావయ్యా! నాకా అవకాశం ఇవ్వలేదావిడ. వేళగాని వేళ నా ప్రాణరక్షణకోసం శనిలా వాళ్లింట్లో ప్రవేశించి ఆమె పసుపుకుంకుమలకు మంగళం పాడాను. ఇప్పుడావిడను కూడ పొట్టన బెట్టుకుంటున్నాను.

నేను భయంతో అప్పటికే చచ్చిపోయాను మావయ్యా! చల్లని మాటలతో బ్రతికించిన ఆమెను చంపుకుంటున్నాను నన్నెందుకు విడిపించావు"– మౌనంగా కస్తూరి తల నిమురుతూండిపోయాను.

కోర్టులో జనార్దన్‌గారి భార్య మాటలు నా చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి.

"ఆ రాత్రి అడవి మృగాలు చంపి తింటా యనే భయంతో దిక్కులేని ఆ లేడికూన– కంచే చేను మేస్తుందని తెలియక నా యింట్లో ప్రవేశించింది.

ఆ పిల్లను చూస్తే చచ్చిపోయిన నా చెల్లెలు గుర్తొచ్చింది. నా చెల్లెలు ఎలాంటి భయంకర మైన పరిస్థితుల్లో చచ్చిపోయిందో నాకు బాగా గుర్తుంది. అది చచ్చిపోలేదు. చంపేసారు. కామంతో కళ్లు మూసుకుపోయిన పాపిష్టి చేతులకు ఆహుతైపోయింది

పని మనిషి రంగి ఎందుకు హఠాత్తుగా చచ్చిపోయిందో నాకు తెలుసు. అధికార మదంతో నిస్సహాయుల ఉసురు పోసుకోవడం నాకు తెలుసు. కానీ పవిత్ర భారత నారీమణుల ప్రతినిధివి– నా చేతులకు సతీత్వమనే బంగారు సంకెళ్లు

రక్షించవలసినవాడే భక్షకుడవుతూంటే?

శరణుజొచ్చిన పసికూన ఆహుతైపోతుంటే నేను సహించలేకపోయాను. కానీ అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్న నేను ఆపద శంకించి వచ్చేలోగానే కన్న కూతురు లాంటి ఆ పిల్ల–పెనుగాలికి లేత తమలపాకులా వణికిపోతూంటే, ఆమె కళ్లల్లో అంతకు ముందున్న నిశ్చింత స్థానంలో విస్మయం, భయం, భీతి ఉరికి వస్తుంటే . .

అందుకే నేనే చంపేసాను.

పట్టంకట్టుకుని బోర్డు తగిలించుకున్న –నీతి బురఖాలో దాక్కున్న–అవినీతిని చంపేసాను.

వెంటనే నేను చేసిన పనికి కుప్పకూలి పోయాను. నా గుండె వేగం పెరిగింది నాకూపిరందనంతగా. స్పృహ తెలిసినా ఆమెను అరెస్ట్ చేసారని తెలియనివ్వలేదు పిల్లలు.

కానీ ఏమైనా జీవిత చరమాంకంలో ఇప్పుడోక్షణంలోనో ఆగిపోనున్న గుండెబలం లేని గుండెతో నున్న నేను ఆ మొగ్గ జీవితాన్ని తుంచలేను."– జీరవోయిందామె కంఠం

అర్ధరాత్రి అందమైన ఆడపిల్ల ఒంటెడు నగలతో ఒంటరిగా నిర్భయంగా నడిచి వెళ్లగల రోజుకోసం కలలుగన్నాడు మహాత్ముడు.

మహాత్ముడు పుట్టిన దేశంలోనే ఒక మహిళ ప్రధానిగా రాజ్యమేలుతున్న ఈ దేశంలో కూడ స్త్రీ ప్రాణంకంటే మిన్నగా చూసుకునే శీలానికి రక్షణ కరువైంది.

అందులోనూ స్త్రీలను హంతకులనుండి, గూండాలనుంచి రక్షించవలసిన సుశిక్షితులైన రక్షకులే భక్షకులుగా తయారైతే – కంచే చేను మేస్తుంటే ఎవరికి చెప్పుకోవాలి?

ఈ సమాజం బాగుపడేదెప్పుడు?

స్త్రీల ఆర్తనాదాలకు అంతం ఎప్పుడు?

ఇదా గాంధీ పుట్టిన దేశం?

మహాత్ముడే ఈ రోజు బ్రతికిఉంటే ఇలాంటి భక్షకులను చూసి తప్పక ఆత్మహత్య చేసుకునేవాడు.

– నా ఒళ్లో నిద్రలో ఉన్న కస్తూరి మధ్యలో ఉలికిపడుతూ ఇంకా వెక్కుతూనే ఉంది.

ఇన్ని అనర్థాలకు కారణమైన రైలు ఏమీ ఎరగనట్టు, పట్టనట్టు నిర్వికారంగా సాగిపోతూనే వుంది. ★

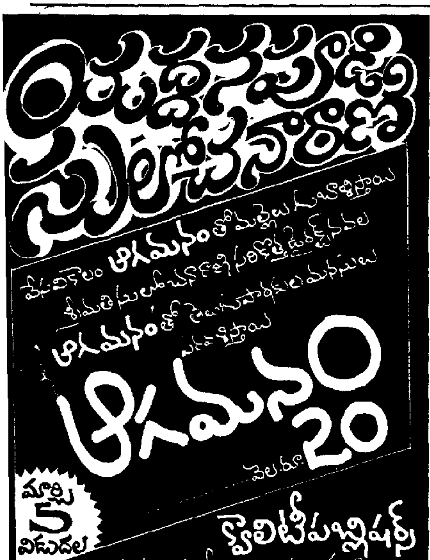

తెల్ల మచ్చలకు చికిత్స

తీవ్రమైన ఒక పరిశోధన తరువాత తెల్ల మచ్చలను బాగు చేసేందుకు గాను మా మందు కనిపెట్టబడింది చికిత్సను సెనుక పూర్తిగా పొందుతే మచ్చల రంగు మారి శరీరానికి మునుపటి రంగు తిరిగి వస్తుంది జబ్బు మొదళ్ళలో నుండి కూడా పూర్తిగా నయమౌతుంది మీరు నిరాశ చెందినట్లయితే తప్పకుండా ఈ చికిత్సను పొందండి. మా చికిత్సను పూర్తిగా పొందినట్లయితే ప్రచారణకై ఒక ఫైల్ ఉచితంగా ఇవ్వబడుతుంది. రోగుల వయస్సుతో సహా జబ్బు పూర్తి వివరాలను వ్రాయండి

దాంపత్య జీవితాన్ని ఆనందించండి

బాల్యంలో చేసిన పొరపాట్లకు లేక మరి ఏ ఇతర కారణాలకు గాని లోవై సిగ్గుతో మీ బలహీనతను ప్రదర్శించలేక దాంపత్య జీవితంలో ఎటువంటి అనందభరితమైన సుఖాన్ని అనుభవించ లేక పోతున్నారా అయితే రహస్యమైన మీ జబ్బు యొక్క పూర్తి వివరాలను వ్రాయండి దాంపత్య జీవితంలో గల నిజమైన సుఖాన్ని అనుభవించేందుకు సలహాలను పొందండి.

తెల్ల వెంట్రుకలు మరియు వెంట్రుకలు రాలిపోవుట

జుట్టును డై చెయ్యనవసరం లేదు మా ఆయుర్వేద చికిత్స (ఆయిల్) వల్ల తెల్ల వెంట్రుకలు మామూలు నలుపు రంగులోనికి మారి స్థిరంగా నిలుస్తాయి జుట్టు రాలిపోకుండా కాపాడి జుట్టు రాలిన ప్రదేశాన కొత్త జుట్టు వస్తుంది. ఇది మెదడును చల్లపరుస్తుంది. ఒక కోర్సులో 3 ఫైల్స్ ధర రూ 35/- పోస్టేజి మరియు ప్యాకింగ్ అదనం.

SHYAM AYURVED BHAVAN (AP)
P.O. KATRI SARAI (GAYA) PIN : 805 105